PRESSGRANNAR

Koalitionsförhandlingarna mellan socialdemokratin och bondeförbundet ger på åtskilliga håll intryck av att gå framåt, redan därför att de inte avbrutits. Jämlanda Tidning (fp) gör några reflexioner om det sannolika priset för bondeförbundarnas medverkan som följande:

Hr Erlander och hans partifränder ha antagligen strävt sig så långt, att bondeförbundet anser det förnämligt att acceptera. Kan hr Erlander bara hålla hr Ohlin och hans arti utanför regeringen, så ger han åkort bondeförbundet goda villkor. tt alla socialiseringsprojekt måste toppar i skåren den tid regeringskontrakt räcker, är självfallet. Det inna alltså anledning antaga, att alet den 19 september var en oppsignal för socialiseringen.

Svensk Leverantstidning tror sig unna komma ett steg närmare gösins lösning genom att erinra om Cs inställning till marknadsfrågorna och justitiedepartementets nya egler för expropriation:

Turen att bli socialiseringsobjekt synes nu alltså ha kommit till bönderna — förutsatt gäller ju all bondedjord i närheten av tätorter. Lägger man härtill den socialdemokratiske partiledartalaren Sven Anderssons påpekande i valrörelsen om att skogarna är "socialiseringsobjekt av första ordningen" har man en nätt illustration till de förmåner böndernа kan vänta vid ett eventuellt inträde i regeringen. Ty det förhåller sig väl aldrig så, att de socialiseringsplaner som gäller jord och skog är avsedda som bytesobjekt vid en eventuell kohandel om den zröd-gröna fronten? I så fall kan man utgå från att förslagen tills vidare läggas under bordet, när bondefördbundarna blinkar åt sida vid sida med de socialistiska skördemännen.

Någon motsvarighet till dessa spekulationer kan emellertid inte uppfinnas i RLF-tidningens kommentarer till förhandlingsläget:

En sak är fullkomligt klar. Största möjliga samling kring lösendet av de många och stora svårigheter, som vi har att övervinna, är i mycket hög grad önskvärd. Det är emellertid synnerligen svårt att begripa hur det skall vara möjligt att åstadkomma ett handlingsprogram, som innebar för en regeringskoalition mellan socialdemokrati och bondeförbund utan att detta program blir sådant, att det också i väsentliga stycken skulle kunna läggas till grund för en samlingsregering och dess arbete. När likväl detta av bondeförbundet använde alternativ icke passar det nuvarande regeringspartiet, så bottnar väl detta främst i något slags orsonliga och starkt färgade personliga motsättningar mellan främst ledarna för våra två största politiska partier, hr Erlander och Ohlin.

Jordbruksorgmet åtar sig inte att avgöra var den ursprungliga orsaken till tvisten bör förläggas, men det betonar kraftigt att hr Erlander är den som blåst upp tvistorna till sådan betydelse att de skulle hindra ett regeringsamarbete.

Denna attityd är mill uttryckt beklaglig. Motiverar vårt lands situation en samling på bred bas, och socialdemokratin är tydligen medgiven på det klara med den saken, så borde den också motivera att motsättningarna mellan två partiledare överbryggas i stället för att blåsas upp till ett hinder för samverkan i brydsam tid. Om så kunnat anses skulle måhända trepartiregeringen varit en framkomlig väg.

Rätten till neutralitet bestridde inte från västmaktshåll, betonar Svenska Morgonbladet (fp) på grundval av intryck från England. Men om man bland anglosachsarna värdesätter neutraliteten, värdesätter man också franskjutna basen, det vitsr exempelvis dagens spanska diskussion:

Samtidigt har man likaledes antytt, att även Norge skulle kunna bilda ett dylikt brohuvud vid förswaret — eller kanske återvinningen — av Europa. Och härvidlag torde inte blott militärstrategerna utan även politikerna ha sina önskemål åt samma håll. Men då blir frågan om ett ansatt-danskt försvarssamarbete med ett neutralt Sverige ännu mera komplicerad.

Det val som Sverige sannolikt måste göra en vacker dag kan belysas från många sidor. I Handelstidningen tar Sven Lönborg upp frågan om raketvapens betydelse. Han är benägen för uppfattningen att ett väl utbyggt system med fjärrbatterier snarare skulle göra våra försvarsutsikter bättre än de varit före Vvapnens tid:

I varje fall är det klart, att om vi skola ha ett försvar, så måste det vara sådant, att det i möjligaste mån avskräcker en eventuell fiende att anfalla oss, och, icke ett försvar som direkt inbjuder fienden till anfall, då det kan ske utan minsta risk för honom själv. Som förhållandet nu är har Rysaland möjligheten att från baser söder och öster om Östersjön verobia hela vårt land med V-bomber och lägga det ode utan att behöva riskera en enda rysk soldats liv. Det kan till och med ske utan något "krig". Eventuella svenska protester kunna besvaras med en förklaring att bomberna icke komma från Rysland utan från England.

Då är det för sent att värja sig. Ty ett effektivt försvar — med fjärrvapen — kan icke improviseras. Det måste vara färdigt innan överfallet kommer.

Författaren förklarar — utan att gå in på frågan om våra egna anskaffningars resultat — att en effektiv fjärrvapenutrustning i vårt land kräver ett intimt militärt samarbete med västmakterna. Huvudskaen för honom är emellertid att vicka eller skärpa regeringens uppmärksamhet på fjärrvapenskrigets problem. Andra, mindre revolutionerande alder av vår vapenutrustning diskuteras av Sydsvenska Dagbladet (h), som särskilt oroar sig för armens vidkommande:

Huvuddelen av våra berömda Bofors kanoner för pansarbekämpning torde, för att nämna ett exempel, inte längre bestita de egenskaper, som erfordras för att de effektivt skola kunna oskadliggöra moderna stridsvagnar. Samma betyg måste givas den så berömda svenska s. k. bakbilaren, pansarvärnsgeväret. Gröve kaliber fordras nu och bättre ammunition. Ett ypperligt vapen finns redan och provskötts enligt artiklar i dagspressen för kort tid sedan vid Teknologiföreningens studiebesök vid vår värnplindska vapenarsenal. När få vi de dena vapen vid våra förband i tillräcklig mängd? Frågan går vidare till försvarsministern. Är tillgången på nästridsvapen mot pansar, s. k. pansarskott med riktad sprängverkan, betryggande? Om inte, böra åtgärder vidtagas så att denna lucka snarast tylles.

Det finns grund för en oroande känsla att de brännande frågorna om vårt försvars modernisering glidit ur regeringens synkrets sedan hr Vougts ansträngning med kommittétillsättningarna i juli.

● **Processen om Skandiastål** har blottat att företaget gjort sig enorma förtänkter på vapenleverenser till grannfolkens frihetskämpar, påpeker Expressen (fp):

Även om avsevärda avbränningar kan ha förekommit, så synes det riktigt att skattemyndigheterna grundligt granskar om skattebetalaren rätt i rimligt förhållande till tvisterna. Detta förefaller så mycket mer berättigat som bolagets avslöjanden visat sig mycket angelägen att inte ena inför rätten lägga fram bolagets böcker. Advokat Hugo Lindberg deklarerade att de skulle förete därför att det skulle bidra att skapa klarhet i målet, men hans begäran bestreds kategoriskt av motsidan. Där önskar man tydligen icke korten på bordet.

PRESSEN
i samhällsvetenskapen

PROFESSOR C. A. HESSLER i Uppsala har nyligen i Ergo framhävt att området för den statsvetenskapliga forskningen bör utökas och i sammanhang härmed påpekat "ett ganska egendomligt faktum, att dagspressen inte har haft större förmåga att locka forskare". Han har utan tvivel rätt i sitt påstående att pressen försummats som forskningsmaterial. Samtidigt förtjänar påpekas att detta säkerligen till stor del beror på den väldiga omfattningen av det material som här erbjuder sig.

Pressen har först under senare tid, ungefär samtidigt som folkrepresentationerna, fått större betydelse ur forskningens synpunkt. De tidningar som fanns för omkring 150 år sedan var överallt få och små; de innehöll i regel blott de allra viktigaste nyheterna och i vissa fall sparsamma, ofta av censur och indragningsmakt begränsade opinionsyttringar. Pressens spridning var utomordentligt liten. Några exakta siffror finns såvitt bekant inte på denna punkt, men de uppgifter som står att erhålla tyder på att antalet publicerade tidningsexemplar i vår tid är tiotals gånger större i proportion till befolkningens storlek än för hundra år sedan. Både kvantitativt och i betydelse har alltså pressens utveckling varit oerhörd.

Det mest uppenbara resultatet härav ur forskningssynpunkt är den lokalsaks ökningen av material som står till buds. Medan exempelvis protokollen från den svenska riksdagen under ett år omfattar något tiotal volymer, skulle en sanling av endast de ledande artiklarna i de svenska tidningarna under ett år omfatta något hundratal liknande volymer. Härtill kommer att tidningsmaterialet visserligen är lättillgängligt ställtvilda. som det icke är svårt att framskaffa, men samtidigt utomordentligt svårtillgängligt i den meningen att det är svårt att hitta vad som söker i detta material. När det gäller författningssamlingar och riksdagstryck har man tillgång till register av skilda slag; något liknande finns såvitt bekant ingenstädes för pressens del. Tidningarna skulle därför göra forskningen en stor tjänst dels genom inrättande av goda arkiv, dels genom utarbetande av register till forskarnas hjälp.

De uppenbara svårigheter som ett studium av pressen medför har sannolikt varit en orsak till att senare tids historia dels utforskats i jämförelse-vis ringa utsträckning, dels också behandlats på ett ensidigt sätt. Som exempel kan nämnas de handböcker i svensk historia under senare tid som utarbetats av Boëthius och Hildebrand; dessa arbeten bygger nästan uteslutande på riksdagstryck och andra offentliga handlingar, medan pressens inlsatser praktiskt taget förbises. För att utarbeta undersökningar rörande modern tid som i fråga om utnyttjande av tillgängligt material står på samma nivå som skrifter rörande äldre tid blir det i själva verket nödvändigt att tillgripa nya metoder. En ensam forskare kan inte genomgå exempelvis den politiska debatten för några år. Det behövs hela grupper eller institutioner för att insamla och systemisera det material som finns. Häri ligger ett viktigt skäl för ökade undervärdet åt den historiska och samhällsvetenskapliga forskningsgrenarna. Man riskerar eljest att vetenskapsmännen på grund av de rent tekniska svårigheterna inriktar sig på specialstudier som gäller ett begränsat material, men också blir av högst begränsat intresse.

Vad pressen som källa ger historien och samhällsvetenskaperna i mera egentlig mening är i det hela självfallet, men förtjänar att på några punkter exemplifieras. Särskilt påtaglig är kanske pressens betydelse i fråga om utrikespolitiken. Denna var tidigare en specialitet för några få; endast statsledningen kunde genom depescher från sändebud i utlandet bilda sig en uppfattning av den politiska situationen. Nu har genom demokratiseringen och genom pressens ökade betydelse kunskap i utrikesfrågor blivit tillgänglig för det stora flertalet och därmed också ett ställningstagande blivit möjligt. I stort sett sköter pressen den nyhetstjänst som förr tillkom beskickningarna. Ingen anledning finns att sätta att en framstående utrikeskorrespondent i våra dagar ger allmänheten mindre värdefulla upplysningar än dem som av en beskickningschef under gammaldags konfidentiella former sändes till utrikesdepartementet. Wickham Steeds memoarer bland många andra visar att en representant för en stor tidning i ett framstående land i fråga om informationsverksamhet och stundom också i fråga om inflytanden väl kan mäta sig med regeringens representanter.

Redan i fråga om rent sakliga uppgifter blir på detta sätt tidningarna en källa av stort värde. Men i än högre grad är detta fallet då det gäller uppfysning om opinionsbildningen. Under senare tid har också en rad arbeten utgivits som syftar till att med ledning av pressen ge en bild av de utrikespolitiska stämningarna och åsikterna under bestämda skeden. En amerikansk författare, Adams, har ingående redogjort för den brittiska pressens hållning under det amerikanska inbördeskriget. En annan forskare, Hale, har skildrat de tysk-brittiska och de tysk-franska pressrelationerna före det första världskriget. I flera arbeten av denna art märker man emellertid att författarnens undersökningar blivit ofillräckliga på grund av materialets oerhörda omfattning; ofta inskränker redogörelsen till några få stora tidningar och blir därigenom av begränsat värde. Av alldeles särskild vikt blir dylika studier i vissa länder där utrikesdebatten inom representationen av olika skäl är obetydlig. En framställning av den svenska opinionen i utrikesfrågor som endast byggde på den av alla officiella debatten bleve ytterst bristfällig, ty denna debatt är obetydlig och färglös i jämförelse med det livliga och ingående meningsutbytet i pressen.

Beträffande inrikespolitiken är situationen i stort sett densamma. Många fakta av vikt kan endast återfinnas i pressen, t. ex. uppgifter om partimöten, politiska tal och strider inom partierna. En amerikansk forskare, Link, har nyligen ställt Woodrow Wilsons karriär före presidenturen i delvis ny belysning genom ett intensivt studium av pressen under gurnérs- och presidentkampanjerna 1910—12; det visar sig att utgivna tal och skrifter ger en vida mindre nyanserad bild både av den politiska situationen och av Wilsons framträdande än den som vinns genom ett stort upplagt tidningsstudium. Att pressen är oundgänglig när det gäller att studera de politiska opinionerna inom folket är uppenbart. Program, resolutioner och även riksdagsanföranden ger ofta en mycket snäv bild av dessa opinioner. För Sveriges del är det tillräckligt att erinra om att den debatt kring socialliseringen som under årtionden varit ett viktigt drag i vårt politiska liv huvudsakligen förts i pressen; endast under de senaste åren har denna fråga vid några tillfällen blivit föremål för mera omfattande diskussioner i riksdagen. I USA, där pressen som forskningskälla utnyttjats vida mer än i något annat land, har under de senaste åren historiker som Schlesinger och Nevins lyckats ge en vida mer inträngande analys av vissa historiska skeden än sina föregångare, väsentligen genom tidningsstudier.

Pressens oerhörda betydelse som material för den allmänna samhällshistorien bör också understrykas. Vad är folk intresserade av, hur är de skilda, hur roar de sig, vilka konventioner följer de, vilka moraliska och religiösa åsikter hirsar? På dessa och liknande frågor får man lättare svar i pressen än på något annat håll. Den bild av vad man kan kalla engelsk vardagsideologi i början av 1800-talet som makarna Hammond lyckats ge genom vidlyftiga undersökningar av domstolsprotokoll, samskrifter och privatbrev kan i nutiden till stor del fås fram genom pressstudier. Den amerikanska boken "Only Yesterday" och den engelska "The Long Week-End", som nästan uteslutande stöder sig på tidningar, utgör trots sin totala brist på vetenskaplig inriktning antydningar om vad som står att vinna i denna väg i fråga om konkret framställning av samhällslivet.

Att sträng källkritik måste utövas vid studium av tidningar likaväl som i andra fall behöver knappast inte betonas. Snarare förtjänar det framhållas att historikerna stundom markerar en principiell misstro mot pressen som källa, vilken inte är tillräckligt motiverad. En depesch från ett sändebud kan likaväl vara otillförlitlig som en skildring från en utrikeskorrespondent; ett officiellt utrikespolitiskt tal innehåller ofta av uppenbara skäl halvsanningar, skevheter och vilseledande påståenden som inte återfinns ens i en medelmåttig framställning i en tidning. Att tidningsreferat av riksdagsanföranden och andra politiska tal till och med kan vara mera korrekta än det officiella trycket respektive talarnas egna för publicering avsedda referat visar åtskilliga i Dagens Nyheter skildrade episoder under senaste år.

Tidningarna bildar inte blott material utan också objekt för forskningen. Under senare tid har i flera länder, främst i USA och Tyskland, särskilda forskningsgrenar ägnats åt journalistiken. Delvis är det här fråga om forskning och undervisning i journalistisk utbildning, delvis om undersökningar som avser att klargöra tidningarnas eller vissa tidningars insatser och betydelser. Man söker fastställa i vad mån tidningarna påverkar den allmänna opinionen, man utreder tidningsmännens ställning inom partier och organisationer, ägarnas förhållande till tidningsledningen, man ägnar biografier åt framstående tidningsmän och betydande tidningar. Här är ännu mycket litet gjort i Sverige, och det vore av stort intresse att få s. k. tidningsvetenskap, icke minst i sin senast berörda form, introducerad i vårt land. Särskilt skulle det vara värde att få en bild av arbetet på en stor modern tidning: förhållandet mellan styrelse, ekonomisk ledning och redaktion, ledning och arbetssätt inom politiska, kulturella och andra avdelningar, diskussionerna mellan nyhetsanskaffning och politiskt ställningstagande, principerna för reportageverksamheten och utrikeskorrespondenternas arbete osv. Genom undersökningar av denna typ skulle det också bli möjligt att klarare och fastare belysa tidningarnas allmänna betydelse som källa för samhällsvetenskaperna.

Herbert Tingsten

En björn sköts på måndagen i Adolfsfors strand i Arjeplogs socken, där den spårats av ett jaktlag. Det visade sig att björnen redan gått i ide, men kände vittringen av jägarna och försökte fly undan. Den blev dock inringad och skjuten. Björnen vägde omkring 200 kg. (TT, Arvidsjaur.)

BRA VÄGVISARE

Vinterkväll vid Stortorget. Foto I. Jakerle.

Svenska turistföreningen har givit ut en ny resehandbok över *Stockholms med omgivningar* (8:50), en kraftigt omarbetad upplaga av "En bok om Stockholm" från 1926.

Nils Ahnlunds stadshistoriska inledning, "Rikets huvud och säte", är kvar med endast några smärre formuleringsändringar. Förevunna är däremot Carl G. Laurins porträtt "Stockholms anlete" och Ernst Kleins årsrunda "Stockholmslliv". I stället skildrar Gösta Selling på tretton välskötta sidor stadens bebyggelsehistoria fram till våra dagar med en utblick på något över de omvälvningar som närmast kan väntas. Första sidan, om Stockholms uppkomst och tidigaste öden, behöver man inte läsa, om man redan tagit del av vad Ahnlund förmäler på början av sin uppsats. Dubbliceringspoket från så många andra sammanverk gör sig här påmint. Men i fortsättningen skilt buden åt, och den Stockholmsförmannade har mycket att hämta, han må vara resande, inflyttad eller bofast.

I trettinio kapitel med femtio i första upplagan går sedan upptäcktsfärderna genom stadens olika delar och närmaste granskap. Texten har konsenterats och modernserats av fil. lic. Alf Nordström. Mycket nytt att skriva om har tillkommit på tjugu år, inte minst i omgivningarna. Bokens illustrationsmaterial har kompletterats med goda fotografiska bilder. Kartmaterialet har utvidgats och förbättrats.

En annan vägvisarnyhet är att Henrik Alms lilla bok om Gamla stan, som Norstedts gav ut i fjol, har fått efterföljare i samma behändiga format och prydliga utstyrsel. Nu är det överintendent *Ake Sertersvall* som presenterar *Stockholm slott* och Dalsåkrnanen *Per Johansson* som följer med genom *Skånes bygdeå*s. Båda är lika trivsamma ciceroner, som aldrig skriker i megafon, utan talar lagmått och kunnigt till sina lysmare om konst, kultur och tradition. Utmärkta bilder i både svart och färg ger extra behållning för priset, 5:50. Boken om Slottet har även kommit i en engelsk upplaga.

Här ska också nämnas *Arvid Eldhs Paris enhet Sweden*, som Forum givit ut i samarbete med Svenska Institutet (2:50). I lättillgänglig form serveras statistiska uppgifter av alla de slag från mått på land och folk och näringar till barnbidrag och skollunch, sport, kultur och politik. Innehållsrika 80 sidor, som säkert också skulle göra skäl för sig på svenska. *Sv. J—n.*

Räddad till Sverige, ryskt flyg gav eld

— Att få känna sig lugn och ej behöva gå i ångest, att veta att mun kommit till ett land där frihet och fred råder, grep mig så oerhört att jag brast i hejdlös gråt, berättar den unga tyska frun Sylvia Wistoff. Hon lyckades i måndags fly från den ryska sektorn i Berlin och flög under kulspruteeld från ryska flygplan med ett amerikanskt plan genom luftkorridoren till Hamburg.

Färden gick sedan vidare över Köpenhamn och Stockholm, där hennes make, pastors och redaktören Thorwald Wistoff väntade. Makarnas fyraårige son, en liten glad parvel, hade följt sin mamma under den äventyrliga flykten. Redaktör Wistoff, som varit i Sverige sedan i våras, gjorde fåfängs försök att få sin maka ut ur den ryska sektorn. I måndags lyckades det.

Under den tid som redaktör Wistoff varit i Sverige har han hållit en del föredrag om sina erfarenheter från kriget och sitt hemland. Referat i svenska tidningar från dessa möten underställdes fru Wistoff av myndigheterna i den ryska sektorn i Berlin. Hon utsattes för pressande förhör och gick i en ständig oro och ångest över vad som skulle hända henne.

— Överallt i Berlin råknar man med ett nytt världskrig, skillnaden är bara att i den ryska sektorn talar man inte så mycket om den saken, berättar fru Wistoff. Försäljningsfrågan är ett svårt problem. Det finns ingen frukt, ingen fisk, inget socker, alltsedan blockaden inleddes i somras. Man får små ransoner, dåligt bröd och till barnen en halv liter skummjölk per dag. I västsektorerna är det helt annorlunda. Varututbudet är också en rätt investerad sak. Bor man i en sektor och arbetar i någon av de övriga, får man utsyrtis de olika myntien endast i respektive sektorer. Inte sällan uppstår sådana villkor att man förlorar en stor del av sin förtjänst genom växling eller på grund av rigorösa förordningar. Det är för många ett obyggligt liv.

Redaktör Wistoff reser nu för baptistmissionens i Sverige räkning ut på en föredragsturné i Småland. (DN, Orebro.)

Bohusbåt på Nordsjön drev omkring 4 dygn

Fiskebåten GG 233 "Valona" från Knippla i Bohuslän har nu kommit i hamn efter att ha drivit omkring på Nordsjön i fyra dygn efter motorhaveri. "Valona" var på väg till Skottland, men då det endast återstod ett halvt dygns färd gick motorn sönder. Vinden hade mojnat, varför man ej kunde använda segeln.

Efter ett dygnas resultatlöst arbete med motorn, började man per radiotelefon anropa andra båtar. Knipplabåtarna "Kairo" och "Viking" som befann sig på en annan bank i Nordsjön avbröt sitt fiske och började söka. Efter tre dygn fick man kontakt med "Valona", som togs med på släp. Ombord på "Valona" hade man varit utan bröd i tre dagar. Hela fiskefångsten som skulle sålts i Skottland hade blivit förstörd, varför fiskarna gjorde en anmärkt förlust genom motorhaveriet. (DN, Göteborg.)

En rekordfångst av 1.100 kg lax har ● införts till Västerviks fiskehamn. Laxen fångats av ett fiskelag som kommit i land på en gång. Värdet av laxen uppgår till närmare 10.000 kr. och det blir välkomna tusenlappar till fiskarna. (TT, Västervik.)

Dyrare vård, högre avgift

Enligt stadskollegiets förslag skall stockholmarna från årsskiftet betala högre avgift för den allt dyrare sjukhusvården på avsalt och halvenskilt rum. I stället skall staden bidra när stockholmare måste vårdas på lasarett i landsorten.

Den avsedda höjningen omfattar i regel 2 kr. per dygn på halvenskilt rum och 5 kr. på enskilt. Lättnaden för vård i landsorten skall avse att nedbringa kostnaderna till samma belopp som i Stockholm. Samtidigt föreslås en reglering uppåt av vårdavgifterna för icke-stockholmare på stadens sjukhus.

Kommunisterna har reserverat sig mot avgiftsböjningarna.

Nya friska tag

Vilhelm Ragnar
BYGGET

James Rössel i AT:
"Hans alldeles lysande förmåga att med några snabba streck karaktärisera sina människor eller sinkrande eller målande gubbar som de har sig och för sig på jobbet, på fiket eller där hemma hos gumman."

Ivar Harrie i Expressen:
"... en dokumentroman som tar fasta på människorna i arbetslivet . . . det blir fullt av spänning och liv . . ."

Torsten Johnsson i DN:
"Här har vi med största sannolikhet en författare som kommer tillbaka och en som får betydelse för den grenstation av arbetardiktningen som det har talats åtskilligt om på sista tiden . . .

en friskt flödande berättargåva"

10:—

TIDEN

Fullträff bland thrillers!

GULD OCH JIUJITSU

av A. A. Fair

"Guld och jiujitsu är ett verkligt fynd för finsmakare i detektivgenren och får utan tvekan

betyget A"

Sydsv. Dagbl.

"en riktigt bra bok full av detta fina som amerikanerna kallar action och dessutom skriven med blixtrande gott humör."

F. i Aftonbladet.

8:50

FAHLCRANTZ/GUMELIUS

Begåvade unga novellister

Sven Forssell
SYRSORNA I ST. FLORENTINE

"Sven Forssells återkomst innebär en vinst för den unga litteraturen . . . en författare vars begåvning räcker till för stora uppgifter."

Allan Fagerström i A.-B.

"För Sven Forssell är boken utan tvekan en rent konstnärlig seger"

Stig Carlson i M.-T.

6: 65

Peter Nisser
IRRANDE LIV

"En av våra intressantaste novellister ur den hårdkokta skolan. Han har fabuleringsgåva och psykologisk fantasi . . ."

Sten Selander i Sv. D.

"Elva alltigenom ytterligt välskrivna stycken . . . en konstnärlig storgrad som både värmer och klär, både glädet och imponerar."

James Rössel i A.-T.

10: —

BONNIERS

Stor utmärkelse åt SIVAR ARNÉR

"Under strecket

i Svenska Dagbladet, alltså på tidningens förnämsta plats, publicerades en stor, intressant, ytterst berömmande recension av *Karl Gierow* om Sivar Arnérs nya roman

EGIL

"... 'Egil' är alltså en äktenskapsroman, och i analysens skärpa, i förmågan att levandegöra konfliktens personer, i den outtröttliga sonderingen av deras motiv under mötven har den få motstycken i modern prosakonst. Med varje bok av Arnér står det allt klarare, att vi med honom fått en författare av ett format, som hör till sällsyntheterna. Hans stadiga framgång har inte vunnits på lyckokast. Den är frukten av en osvältlig utveckling, som går både utåt och inåt, som är både expansiv och intensiv. Att följa den hör till den enbart stimulerande upplevelsen av vår yngre litteratur."

Karl Ragnar Gierow i Sv. D.

8: 75

BONNIERS

KURSVERKSAMHETEN vid STOCKHOLMS HÖGSKOLA

MÄNNISKOR och BÖCKER I SVENSK 1900-TALSLITTERATUR

studiecirkel under ledning av docent Gunnar Axberger.

Cirkeln är avsedd för dem som har en viss förtrogenhet med ämnet och kan ägna någon tid åt förberedelser. Huvudvikten skall läggas vid läsning av representativa romaner och noveller, dikter och skådespel. I anslutning härtill diskussioner och övningsuppgifter. Arbetet fastlåses inte från början i några alltför hårt fixerade former utan blir i stor utsträckning kunna anpassas efter deltagarnas förutsättningar och önskemål.

Torsdagar 19—21 med början den 4 nov. 8 sammanträden denna termin. Kursavgift kr. 15:—.

Anmälningar och upplysningar

Drottningatan 120. Tel. 30 11 60, 30 11 64.

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.